

(TCQN xin trân trọng đăng lại những bài Bút Ký của Đức Thầy mà đã từng được phát hành trước năm 2003, khi toàn bộ ấn bản của TCQN đều được phát hành bằng báo in và chưa có phương tiện internet.)

Chương 2001:**NI CÔ TỊNH H.**

Ni cô Tịnh H. thế danh H.S.N. đến với ĐHLĐ để chữa trị chứng ung thư qua sự giới thiệu của bác Tuyết vào tháng 8 năm 2000. Nói là đến ĐHLĐ để được chữa trị, thực ra chính bản thân của cô cũng nửa muốn, nửa không muốn được chữa trị. Như lần đầu gặp tôi, cô xin tôi cho cô được tăng tuổi thọ để tu học. Tôi nói với cô:

- Nếu cô muốn thì ngay bây giờ cô cũng tu học được vậy! Thực ra, nếu người ta muốn tu thì ngay trên giường bệnh cũng tu được, đang hấp hối cũng tu được! Cô hiểu không. Thầy chỉ nói cho cô hiểu thôi! Thầy xin Ông Trên ân điển ban tuổi thọ cho cô để cô có thêm thời gian lo việc tu học.

Cô nghe tôi nói thì cô rất vui. Tuy nhiên, khoảng vài tuần sau thì cô lại xin cho cô được chết. Có thể bản tánh của cô không nhất quán, cũng có thể cô gặp nhiều chuyện phiền não khiến cho không thể nào gỡ ra được. Tôi không hỏi cô về chuyện gì, tôi an ủi và khích lệ tinh thần cho cô.

Tôi có nhờ anh VHN chở chú Đặng Phước Lành đến nhà cô để hộ bệnh. Chú Lành có đến được 1 lần, chú nhận thấy gia đình cô không thích sự hiện diện của chú cho lắm. Anh Nh cũng có đến nhà cô một lần để hộ bệnh. Anh kể: Từ ngoài cửa anh đã thấy cô trong nhà nhưng đến khi anh kêu cửa thì chồng của cô ra nói là cô đã đi vắng. Theo anh Nh nghĩ, có lẽ cô đang trong nhà nhưng không muốn tiếp chuyện với anh. Cô Thúy cho tôi biết, gia đình của cô Tịnh H. thường bỏ bê cô trong lúc bệnh hoạn.

Lần cuối cùng mà tôi gặp cô là lần mà Sư Tĩ vừa sang Hoa Kỳ, ngày 12 tháng 11 năm 2000. Sáng hôm ấy, cô và cô Thúy sang chào Sư Tĩ. Tôi có điếm cho cô. Sau đó thì tôi không còn gặp cô, cô Thúy nói có lẽ gia đình cô không cho cô tiếp xúc với mọi người. Cô Thúy còn cho biết thêm một lý do là: Sở dĩ gia đình ni cô Tịnh H. không thích cô liên lạc với bất cứ 1 ai nhất là vấn đề tu tập vì lúc trước cô từng theo một ngôi chùa, cả gia đình cô phụng sự chùa này, đến khi không còn được sử dụng nữa thì cô và gia đình bị hắt hủi và nhà chùa chỉ xem trọng những đệ tử giàu có mà thôi. Cô Thúy kể chuyện này có thiệt hay không, hay là sự biện minh cho cô Tịnh H. không đến được với Thầy,... hay vì một lý do gì đó nhưng tôi không lý đến, tôi chỉ ghi lại cho các pháp hữu có thêm dữ kiện mà thôi.

Ngày Giáng Sinh năm 2000, tôi có gởi tặng cho cô bức tượng Thiên Thần, cô chuyển lời cảm ơn đến tôi, rồi từ đó thì bất tin của cô.

Thứ Ba, 8 tháng 5 năm 2001, suốt cả buổi sáng tôi nghe tiếng khóc nỉ non, rên khẽ vắng vắng từ xa vọng lại mà tiếng khóc này hướng đến tôi. Tôi biết đây là tiếng khóc của một người nào đó quen biết tôi, nên ngoài cái tâm cầu bình thường của các phần lực còn có tâm hướng về một người quen. Tôi cũng bình thường khi nghe tiếng khóc này, vì hằng ngày có hơn 200000 phần lực quy tụ gần đây cầu khẩn để được cứu độ. Tôi không giải quyết tức thời những lời kêu cầu này bởi vì tôi đang để cho họ có thời gian tự học và tự nghiệm. Tất cả đều có thể tự giải thoát được nếu khi sinh tiền, họ thực sự biết phát tâm tu học. Họ chỉ cần cố gắng 1 chút thôi là họ không phải vướng vào hoàn cảnh này. Tôi để bài học này thấm vào tâm thức của tất cả để sau này trở lại làm người họ sẽ không bỏ ổng thời gian sinh ra của mình. Rồi từ từ, khi họ thực sự thức tâm, các Chư Vị cũng chuyển vận đi. Vì vậy, khi nghe tiếng khóc rên rĩ trong ngày 8 tháng 5, tôi cũng nghe bình thường như những tiếng khóc khác. Bình thường ở đây còn có nghĩa là nó không có gì đặc biệt so với người đời không có công năng tu tập, vì dòng điện còn rất yếu, tâm đạo cũng chưa thấy.

Thứ Năm 10 tháng 5, cô Thúy và bà cụ má cô Thúy lần lượt gọi sang tôi báo cho biết Ni Cô Tịnh H. đã qua đời. Cô Thúy là người báo trước, cô xin tôi chuyển vận cho ni cô Tịnh H. được đi tu học nhưng cách của cô xin không đúng, lời lẽ nói năng lộn xộn, hơi tía lia nên cô bị tôi sạt cho một trận. Sau đó thì tôi nói chuyện với bà cụ má cô Thúy, bà cầu xin cho vị ni cô này. Lời cầu của bà đạt nên tôi nhận lời. Tuy nhiên, tôi chưa chuyển lệnh đi liền vì tôi đợi có đầy đủ hình ảnh của một người xuất gia như cái cách của ni cô Tịnh H. khi lia thế để làm bài học cho người đời. Tôi nghĩ, tôi sẽ giao cho Phòng Thông Linh làm công việc chuyển ngữ để lấy trường hợp này làm bài học theo ngôn ngữ của người đời. Trong Vô Vi không có cách chuyển ngữ như cõi đời. Nói gì thì nói, đó mới chỉ là ý nghĩ chứ tôi chưa bắt tay làm việc.

Sáng thứ Sáu 11 tháng 5, đang ngồi làm việc với chú Ngọc, một lần nữa, tôi chợt nhận ra tiếng kêu cầu cứu. Tôi nói với chú Ngọc, có người kêu cứu, tâm thức của họ hướng về nơi đây để gọi cứu. Lúc ấy tôi đang bận việc nên không nhận ra tiếng kêu cứu đó của ai mặc dầu tôi thấy quen quen. Chữ “quen quen” mà tôi sử dụng ở đây theo lối chuyển ngữ của người đời, vì tôi đang nói chuyện với chú Ngọc. Đến chiều, Bibi đi làm về, tôi kể cho Bibi nghe về chuyện của ni cô Tịnh H, vừa kể, bắt chợt tôi nhớ ra: “À! Tiếng kêu cứu ấy là của ni cô!” Tối hôm ấy, tôi triệu phần lực của ni cô đến. Phần lực đến, tôi hỏi:

- Vị có nhận ra Thầy không?
- Dạ! Con nhận ra Thầy!
- Vị kêu cứu, có chuyện gì vậy?
- Dạ, con đau khổ quá! Con đang bị nhốt, con cầu Thầy cứu cho con!

Tôi hỏi:

- Đến bây giờ vị mới biết đến Thầy sao? Vị thấy có muộn không?
- Thưa Thầy! Con cầu Thầy mấy ngày trước rồi!

Vị này đã hiểu làm câu nói của tôi. Tôi làm rõ ý thêm:

- Tại sao đến giờ này vị mới biết cầu? Lúc xưa vị làm gì? Lúc vị còn sống đến với Thầy, vị cầu xin Thầy giúp đỡ, Thầy đã nhận lời, rồi Thầy nhờ chú Lành, anh Nh đến nhà vị để giúp cho vị, tại sao vị lại trốn họ? Bây giờ vị có thấy đã muộn không?

Phần lực trả lời:

- Tại gia đình con không cho con gặp Thầy!

Tôi hỏi:

- Thế còn vị ở đâu? Vị làm chủ bản thể mình, thì vị ở đâu?

Phần lực trả lời:

- Con có nguyện Phật và cầu nguyện với Thầy!

Tôi hỏi:

- Còn bản thể hữu vi thì mình làm gì với nó? Vị không có phương tiện hay bị canh chừng ngặt nghèo thì cũng có thể chuyển ra 1 tin tức của mình cũng được vậy? Khéo léo gọi một cú phone, hay thiếu gì phương tiện thông tin. Chỉ tại mình không muốn, tại mình không cố gắng, không quyết chí mà thôi.

Phần lực nói:

- Con có cầu nguyện xin Ông Trên trợ lực cho con làm được.

Tôi nói:

- Cái phương tiện mình có mà không sử dụng chỉ ngồi nơi đó cầu nguyện thì làm sao có hiệu quả được? Trừ ra khi nào mình đã tận lực rồi thì lời cầu nguyện còn có thể nói là có tác dụng. Cô là một người tu xuất gia, ít nhất cô phải có cái dũng hơn người khác chứ! 1 cú phone, 1 dòng chữ của người hữu vi sử dụng cho người hữu vi như vậy cũng đủ mà cô đã không làm.

Tôi nói qua chuyện khác:

- Tại sao cô bị nhốt cô có biết không?
- Dạ, tại con giết người và đời này con chưa trả hết!
- Cô có nhớ là lúc còn sống, cô đến gặp Thầy xin hộ bệnh, Thầy nói bệnh ung thư của cô là do sát nghiệp, cô có nhớ không?
- Dạ, con nhớ!

Tôi chấm dứt câu chuyện:

- Thôi! Hôm nay Thầy cho cô thêm một cơ hội nữa, Thầy mang cô ra khỏi chỗ đó, chuyển cho cô tu học để sau này làm lại!

- Dạ, con cảm ơn Thầy!